

4 Poemas de Bernardo Rafael Álvarez

4 Ποιήματα του Μπερνάρδο Ραφαέλ Άλβαρεθ

Traducción: Vasiliki Christakou

Μετάφραση :Βασιλική Χρηστάκου

Bernardo Rafael Álvarez (Áncash, 1954) estudió Cooperativismo y Ciencias Administrativas en las universidades Villarreal y Garcilaso de la Vega, y siguió cursos libres de Lingüística en la Universidad Nacional Mayor de San Marcos. Ha publicado *Aproximaciones & conversaciones* (1974), *Dispersión de cuervos* (1999), *Toro de trapo y algunas otras deudas* (2003) y *Los bajos fondos del cielo* (2007). Figura en las antologías *Hora Zero, la última vanguardia latinoamericana de poesía* (Venezuela, 2000), *Un canto por Sierra Maestra* (Lima, 2000), *Yacana/51 poetas* (Lima, 2005) y *Poesía peruana contemporánea, 33 poetas del 70* (Lima, 2005). Ha publicado también poemas en diversas revistas y periódicos. Conduce la asociación Cactus, Cultura contra el Desierto.

Ο Μπερνάρδο Ραφαέλ Άλβαρεθ (Αγκας, 1954) σπούδασε Διοίκηση Επιχειρήσεων στα Πανεπιστήμια Βιγιαρεάλ και Γκαρθιλάσο ντε λα Βέγκα και ακολούθησε ελεύθερες σπουδές Γλωσσολογίας στο Ανώτατο Εθνικό Πανεπιστήμιο του Σαν Μάρκος. Δημοσίευσε *Προσεγγίσεις και συνομιλίες* (1974), *Εξάπλωση των κορακιών* (1999), *Τάυρος από κουρέλι και κάποια άλλα χρέη* (2003) και *Τα χαμηλά βάθη του ουρανού* (2007). Εμφανίζεται στις ανθολογίες *Ωρα μηδέν, η τελευταία ποιητική λατινοαμερικάνικη πρωτοπορία* (Βενεζουέλα, 2000), *Ένα τραγούδι για την Σιέρρα Μαέστρα* (Λίμα, 2000), *Γιακάνα/ 51 ποιητές* (Λίμα, 2005) και *Περουβιανή σύγχρονη ποίηση, 33 ποιητές του 70* (Λίμα, 2005). Δημοσίευσε επίσης ποιήματα σε διάφορες εφημερίδες και περιοδικά. Διευθύνει την εταιρία, *Κουλτούρα ενάντια στην Έρημο*.

Día brumoso e indeciso martes

Miércoles sábado qué sé yo/
Luz indefinida que hiede
A pesar del sol y la luna
Sol de soledad
Luna de agua
Y desorden vehicular
Flor que envejece desmayada
Víctima de la caridad y las miradas autistas
Cebiche y chanfainita
Invaden la panza de la urbe
El gobernante no asume su extravío
Debajo del solemne excremento
De las palomas y la filantropía
Un niño come pan con pescado
Y aún no comprendo
Por qué y para qué escribo
Por quién y para quién borronéo
Cuervos y tornasoles guturales
Partos incestuosos bla bla bla sin gemido
Ni truenos de moldes
Tal vez para que mi cadáver
No hieda: asno que escupe desde el capullo
De un geranio la saliva
Es mi resurrección e indulgencia
La palabra y sus vergüenzas expuestas
Al sol de la noche

Μέρα ομιχλώδης και αβέβαιη Τρίτη

Τετάρτη Σάββατο πού να ξέρω
Φως ακαθόριστο που εξαντλεί
Παρά τον ήλιο και το φεγγάρι
Μοναξιάς ήλιος
Νερού φεγγάρι
Και πανδαιμόνιο οχημάτων
Ανθός που λιπόθυμος γερνά
Της ευσπλαχνίας θύμα και των αυτιστικών βλεμμάτων
Θεμπίτσε και τσανφαινίτα *
Στης πόλης την κοιλιά εισβάλλουν
Ο κυβερνήτης δεν δέχεται το παραστράτημα του
Κάτω από το πανηγυρικό περίττωμα
Των περιστεριών και την φιλανθρωπία
Ένα μωρό ψωμί με ψάρι τρώει
Και ακόμα δεν κατανοώ
Λόγω ποιου πράγματος και για τι γράφω
Λόγω τίνος και για ποιόν μουτζουρώνω
Κοράκια και ηλιοτρόπια λαρυγγικά
Αιμομικτικές γεννήσεις μπλα μπλα μπλα με δίχως βογγητό
Ούτε βροντές των αρχετύπων
Το πτώμα μου ίσως
Για να μη βρωμίσει: γάιδαρος που φτύνει απ το μπουμπούκι
Ενός γερανού το σάλιο
Η ανάστασή μου είναι και το συγχωροχάρτι μου
Ο λόγος και οι επικίνδυνες ντροπές του
Στης νύχτας τον ήλιο.

* φαγητά του Περού.

Lo obvio

-Ciego que palpando no escucha el aroma de la acidez-

No se condice con la ansiedad

Del diazepam y la valeriana

Tiende a frustrar eso que llamamos esperanza

Esperanza esperanza

Esperanza esa rama débil en el acantilado

Que soporta el peso de los pecados

Como una prohibición grotesca del suicidio y la perversión

Es un sueño de santos

Lúcida es la ceguera y vidente

La soledad un tropiezo prolongado

Sombrío y torpe a veces

Y yo te espero debajo del puente

Como desperdicio engendrado por un vómito místico

El río de escoria fluye múltiple brillante y desquiciado:

Pájaros trozados zapatos impares

Evacuaciones hospitalarias

Flujos menstruales fetos

Marías que se van sin un cristo en las manos

Un libro inoportuno de Proust un extravío

¿La danza de la vida? Ah caracho

Nunca un desliz fatuo de metáforas: Fluye fluye fluye

El paisaje sublime convulsiona oh fiebre de perros

¿Por qué ponerles trabas y traiciones

A nuestros rápidos y meandros?

Esto es solo un vals olvidado compañera mía pse
La vida que rechaza las tranqueras/ Nada más nada más uff

Το προφανές

- Τυφλός που ψηλαφώντας δεν ακούει της οξύτητας το άρωμα-
Με την έγνοια δεν συμπλέει
Της βαλεριάνας και της διαζεπάμης
Να ματαιώσει τείνει αυτό που ελπίδα λέμε
Ελπίδα ελπίδα
Ελπίδα αυτό το αδύναμο κλαδί σε πλαγιά απότομη
Το βάρος των αμαρτημάτων που σηκώνει
Σαν μια παράδοξη απαγόρευση φαυλότητας και αυτοκτονίας
Ένα όνειρο αγίων είναι
Αστραφετή είναι η τυφλότητα και βλέπουσα
Ένα παραπάτημα η μοναξιά παρατεταμένο
Ζοφερό και αδέξιο φορές φορές
Και εγώ κάτω απ' τη γέφυρα σε περιμένω
Σαν απόβλητο μυστικιστικού εμετού αποκύημα
Ρέει το ποτάμι της σκουριάς πολλαπλό λαμπερό και ξέφρενο:
Πουλιά πληγωμένα παπούτσια μονά
Νοσοκομείων εκκενώσεις
Έμμηνες ροές έμβρυα
Μαρίες που φεύγουν δίχως στα χέρια ένα Χριστό
Ένα βιβλίο άκαιρο του Προυστ ένα παραστράτημα
Της ζωής ο χορός; Αχ διάολε
Ποτέ ένα υπεροπτικό ολίσθημα μεταφορών: ρέει
Το μεγαλειώδες τοπίο συνταράζει ω των σκύλων πυρετέ
Γιατί προδοσίες και εμπόδια να βάζεις
Στις ταχύτητές μας και μαιάνδρους;
Μόνο ένα βάλς ξεχασμένο είναι αυτό συντρόφισσά μου, πουφ
Η ζωή που τους φράχτες απορρίπτει/ τίποτα περισσότερο τίποτα περισσότερο ουφ

Quise ser dueño del horizonte

Y alzarme sobre mi sombra
Como una montaña
Yo venía siempre de muy lejos
Vengo siempre de muy lejos
Nada hay más distante que nuestro propio cielo
Y el vaho que lo escuda
Y mirar la cara oculta
De la sonrisa de todos
Crash plaf puaf un sueño de cantuta cae
Desde mis párpados:
La piedra del camino/
Sobre el mar navegan las alucinaciones
Solo logré mantener
El dominio ni siquiera absoluto
De mi silencio
Y no llego y siempre me espero siempre
Mi mayor virtud es tener todos los defectos
De un cristiano impuro
Metáfora construida con hojalata
Un moscardón sobrevuela
En mi vacío Solo produzco hedores
Riqueza
De tontos
Y una flor en mi canto
Canto canto canto
Que me lancen a los cerdos
Como un pétalo de cardo
Prueba de amor más allá del sol
Casi nada
Desde muy lejos

Θέλησα να είμαι αφεντικό του ορίζοντα

Και να υψωθώ στη σκιά μου πάνω
Σαν ένα όρος
Από πολύ μακριά εγώ ερχόμουν
Πάντα έρχομαι από πολύ μακριά
Τίποτα πιο μακρινό δεν υπάρχει απ' το δικό μας ουρανό
Και το νέφος που τον προστατεύει
Και να κοιτά το κρυμμένο πρόσωπο
Από όλων το χαμόγελο
Κρας πλαφ πουάφ ένα όνειρο γαρουφαλλιάω πέφτει
Από τα βλέφαρά μου:
Η πέτρα του δρόμου
Πάνω στη θάλασσα οι παραισθήσεις ταξιδεύουν
Κατάφερα μόνο να κρατήσω
Ούτε καν απόλυτο της σιωπής μου
Τον έλεγχο
Και δεν φτάνω και πάντα με περιμένω πάντα
Η μεγαλύτερη αρετή μου να κρατώ τα ελαττώματα όλα
Ενός χριστιανού ακάθαρτου
Μεταφορά με λαμαρίνα φτιαγμένη
Μια αλογόμυγα υπερίπταται
Στο κενό μου παράγω μόνο δυσωδίες
Πλούτος
Των ανόητων
Και ένα λουλούδι στο τραγούδι μου
Τραγουδώ τραγουδώ τραγουδώ
Στα γουρούνια να με πετάξετε
Σαν ένα πέταλο γαϊδουράγκαθου
Απόδειξη αγάπης απ' τον ήλιο πιο πέρα

Σχεδόν τίποτα

Από μακριά πολύ

Que me entiendan

Pse!

Yo no quiero que me entiendan

Que me lean pasado mañana

No me importa que me lean las

Palmas de mis manos

La niebla de mis ojos/

Ve ciego lo que puedas ver

Dice mi hijo Igor/

Anclar en tu corazón

O en tu hipocondrio

El laberinto de mis sueños

El estiércol cubre la ciudad

Bucólica de palabras

Palabras

Palabras

¿Qué es el entendimiento?

Sigue tu ruta decreta

Eres dueño de tu escritura

Mientras escribes /

Las bestias el pasto

El papel de agua

Mi piel de ostra se la traguen los gusanos

Sus raíces

En las horas del *sánset* y su melancolía

Me tiendo como el mar y miento

Es una cosa de vísceras el poema

Las escamas palabra del cielo

Las desinencias y su soledad

Etcétera

Να με καταλάβετε

Ουφ

Εγώ να με καταλάβετε δεν θέλω

να με διαβάσετε μεθαύριο

να μου διαβάσετε δε με νοιάζει

τις παλάμες των χεριών μου

των ματιών μου την ομίχλη

δες τυφλέ ό,τι μπορείς να δεις

λέει ο γιος μου ο Ιγκόρ

να αγκυροβολήσει στην καρδιά σου

η στο υποχόνδριό σου

ο λαβύρινθος των ονείρων μου

η κοπριά καλύπτει την πόλη

βουκολική από λέξεις

λέξεις

λέξεις

τι είναι η κατανόηση;

ακολούθα την αποφασισμένη διαδρομή

αφεντικό είσαι της γραφής σου

καθώς γράφεις

τα θηρία το λιβάδι

το χαρτί από νερό

το δέρμα μου από στρείδι το καταπίνουν τα σκουλήκια

οι ρίζες τους

στου δειλινού την ώρα και τη μελαγχολία του

απλώνω σαν την θάλασσα και ψεύδομαι

πράμα των σπλάχνων είν' το ποίημα

τα λέπια λόγος του ουρανού

οι καταλήξεις και η μοναξιά του

και τα λοιπά και τα λοιπά